

Sv. Marije Magdalene
Paciške

mladostna leta.

Spisal in založil

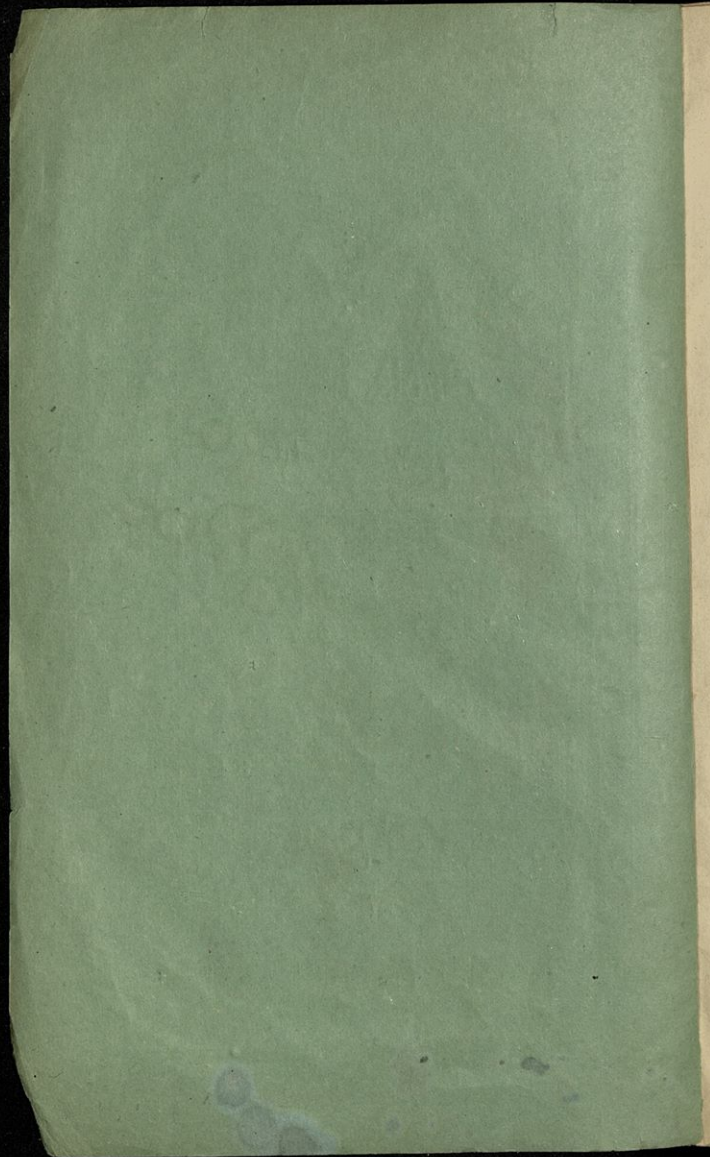
Anton Kržič,

katehet.

V Ljubljani.

Natisnili J. Blaznik-ovi nasledniki.

1885.

Sv. Marije Magdalene Paciške

mladostna leta.

Spisal in založil

Anton Kržič,

katehet.

V LJUBLJANI.

Natisnili J. Blaznik-ovi nasledniki.

1885.

dne do dne postaja boljši in plemenitejši. S tolažbe polnim srcem lahko reče odgojitelj takega otroka kakor v preroškem duhu: „Ako bodo količkaj okoliščine vgodne, ta moj gojenec bode biser človeštva, veselje angeljem in enkrat presrečni družbenik svetnikom.“

Take misli so me navdajale, ko sem pričel opisovati mlada leta one svetnice, ki je dosegla toliko svetost in od zibeli do groba hodila po poti popolnosti, ki je ob koncu svojega življenja lahko rekla: „Zahvalim se ti, o Bog, da v svojem življenju nisem nikdar vedela, kaj je nespodobno djanje in ne spominjam se, da bi se bila nad čem družim razveseljevala, kakor nad Bogom“ in pa: „Ne spominjam se, da bi bila kdaj kaj zoper pokorščino storila.“ Pač blagor staršem, ki so imeli tako hčerko, blagor učiteljicam, ki so podučevale tako učenko, blagor duhovnu, ki so za prvo spoved in sv. obhajilo pripravljali takega angelja! Veselo so se lahko nadjali najboljše prihodnosti. — Le zvesto se ravnajte tudi vi po njenem prelepem zgledu in tudi vi boste že zdaj tolažba, za prihodnost pa sladko upanje svojim staršem in učenikom. Saj le vi mi morete pomagati, da te le moje verstice ne bodo zastonj.

a) *Telesno in dušno usmiljenje.*

Sv. Marija Magdalena je bila iz imenitne rodovine Paciške, rojena v Florenci 2. aprila 1566. Pri sv. kerstu je dobila ime Katarina. Ker se nam je tukaj le na njena mlada leta ozirati, predno si je za stalno izvolila samostansko življenje, ter sprejela novo ime, jo hočemo tudi le po njenem kerstnem imenu imenovati.

To preljubeznjivo dete je kazalo že precej v prvih letih prelepe detinske čednosti, toliko milobo, pohlevnost in vdanost, da se nikdo ni mogel pritožiti zaradi nje, ampak vse je rado imelo in čislalo krotko, pobožno in modro deklico. Za otročje igrače in norčije se nič kaj ni zmenila, ampak že v tej nežni dobi je bila tako modrega govorjenja in vedenja, da so jo njene male verstnice spoštljivo gledale in se je skoraj bale. Posebno pa so si vsi domači v srečo šteli, da so imeli v družini tako ljubeznjivega angelja. Neizrečeno lahko jo je bilo odgojevati, ker je bila poslušna na prvo besedo.

Med družimi čednostmi pa se je odlikovala že prav zgodaj njena velika radodarnost in usmiljenost.

Še prav majhno so jeli pošiljati v šolo k „ubožnim nunam.“ In ker skerbni starši dobro vedó, da se otrokom takrat najbolje godi, če imajo kak grizljeje pri sebi, tudi Katarinki niso dajali samo šolskih reči v torbico, ampak pridjali so tudi vselej kaj za njene mlade zobe. Toda dobra deklica se ni nikoli dotaknila sama teh jedil, ampak gredé memo mestne ječe, kjer so ubogi jetniki miloščine prosili, je iz ljubezni do Boga z velikim veseljem podarila vse, kar je imela v torbici. Tudi doma ji niso mogli storiti večega veselja, kakor če so starši dali nji v roko miloščino, da jo je delila, pa seveda so bili tudi veseli, ko so zapazili pri hčerki že tako zgodaj tolikanj usmiljeno serce.

Z enakim veseljem je delila duhovno miloščino. To se je pa tako le godilo.

Kjer se ji je prilika ponudila, učila je male otročiče moliti očenaš, češčenamarijo, apostoljsko vero itd. Posebno vesela je bila vselej, kadar so jo starši seboj vzeli, ko so šli stanovat na deželo na svoje posestvo, kakor so v poletnem času sploh imeli navado bogatejši meščani v Florenci. In kaj menite, zakaj je bila tega tako zelo vesela? Mala učenka Katarinka je tu smela biti — učiteljica! Zbrala si je okrog sebe deset do dvanajst malih vaških otročičev, dečkov in deklic, ter jih je podučevala v glavnih resnicah naše sv. vere. Da bi se otroci rajše in vspešniše učili, je z maternim dovoljenjem dajala ubogim dečkom kako miloščino, deklicam pa nove predpasnike in rutice. Vsakdo se je čudil poterpežljivosti in vnemi, s katero je mala svetnica opravljala to preblago delo kerščanskega usmiljenja.

Kadar je prišel čas, da se je morala preblaga Katarinka spet verniti v mesto, se je začela milo jokati; in ko jo mati vprašajo, zakaj se joka, miločno odgovori: „Zato, ker odslej ne bom mogla več ubožnih otrok v katekizmu podučevati.“ Da se tudi v tej reči kolikor toliko utolaži, vzeli so dobri starši seboj v Florenco hčerko nekega dninarja, Ivanko, naj jo blaga Katinka še dalje podučuje. Ta bogoljubna deklica je ostala

veliko let za deklo pri hiši in je vedela prelepe reči pripovedovati iz mladostnih let blagoselčne Katarinke.

Kadar pa so se prišli k njej mali otroci katekizma učiti, je močno ljubeznjivo z njimi ravnala; in vprašana, zakaj jih ima tako zelo rada, je odgovorila: „Zato, ker me njih nedolžnost in čistost spominja na otročja leta Jezusova.“ To blago čutilo je ohranila vse svoje življenje, da je otroke z velikim veseljem sprejemala in ljubeznjivo ž njimi kramljala, ne le ker je pri tem na božje Dete Jezusa mislila, marveč tudi zato, ker taki nedolžni Boga še niso nikoli razžalili in želela je, da bi nikdar ne zapravili ljube nedolžnosti.

b) Vneta gorečnost za čast Božjo.

Tri božje čednosti: vera, upanje in ljubezen, so bile pri sv. kerstu vlite v dušo slehernemu kristjanu. Potlej pa takorekoč spijo v njegovem sercu do tiste dobe, ko se otroku toliko um razvije, da zamore umeti glavne resnice naše sv. vere. Tedaj pa se začne že sam z Bogom pogovarjati in gostokrat misliti nanj: vera, upanje, ljubezen začne se v njem zbujati, in kolikor otrok sam k temu pripomore, pravimo, da tri božje čednosti obuduje. To se pa navadno veliko préd godi, predno še zna moliti ono trojno daljšo molitev, ki je za obujenje teh čednosti zložena. To se kaže posebno v veselju do molitve in svetih reči in pa v sovraštvu do greha in hudobije.

Tako versko življenje se je bilo pri naši Katinki kaj zgodaj obudilo. Ni bila še sedem let stara in že je najraje poslušala pogovore o božjih rečéh in o večnem življenji. Njena mati in teta, ki ste bili obe prav pobožni in ste gostokrat sv. obhajilo sprejemali, ste se večkrat pogovarjali o tacih svetih rečéh, in Katinka se kar ni naveličala jih z vso pazljivostjo poslušati. Mati so ji večkrat rekli: „Dete, pojdi se malo sprehodit;“ iz pokorščine je sicer precej vstala in šla, pa kmali se je spet povernila in sedla k njima, kakor bi se ne mogla od njiju ločiti, kadar ste bili v tacih bogoljubnih pogovorih. — V poznejših letih je sama rekla, da jo

je k takemu poslušanju nagibalo neko notranje veselje in tolažilno čutilo, čeravno zavoljo nežne mladosti ni še prav razumevala njunega govorjenja. Nasproti so pa mati tudi pripovedovali, da je že v prav zgodnjih letih opraševala o tako vzvišenih verskih rečéh, da ji je bilo treba prepovedati o njih govoriti, ker so za tisti čas še močno presecale njen um.

Posebno veselje je imela za počesčevanje presvete Trojice. O tej največi skrivnosti naše sv. vere je kaj rada vpraševala. Ko je nekega dne pregledovala dnevne molitve presvete Device, je našla tako zvano „vero sv. Atanazija“, v kateri je sicer obširno in natančno, toda zelo učeno razložen nauk o tej sv. skrivnosti. Mahoma se ji serce vneme v goreči pobožnosti in z nepopisljivim veseljem prebere vso vero, čeravno njene pomena še ne razume. Potem jo nese z velikim veseljem še materi pokazat, kakor bi bila dragocen zaklad našla, ter želi, da bi jo še mati brali. Ali ni to jasen dokaz, da je bila Katinka res posebno izvoljeno dete Božje?

Sploh je bila molitev že v prvi dobi njeno največe, skor edino veselje. Zato se je ogibala, kar je le mogla šumnih veselic, in nad vse je ljubila samotnost in molčečnost, da bi bil njen duh bolj v Bogu zbran. Pobožni materi je bilo tako modro vedenje zelo všeč, imeli so do svetega otroka ne le priserčno ljubezen marveč neko sveto spoštovanje.

Ker je bila hiša njenih staršev poleg očitnega terga, so prišle večkrat sorodnice in druge gospe z otroci, da so pri oknih gledali ljudske veselice in igre, ki so se očitno veršile na tergu v šumno razveseljevanje. Ob takih prilikah Katinke ni bilo moč pregovoriti, da bi tudi bila šla k oknu gledat; rajše se je skrila v najskrivniši kot in na samem je v zbrani molitvi odpirala svoje mlado serce Bogu, ki jo je s tolikimi milostmi obsipal. Posebno jo je nekega dne Bog z neizrekljivo tolažbo obiskal, ko je ves dan, ne da bi jo bil kdo zapazil, za vrati molila. O drugi priliki so jo strežaji na materino povelje dolgo časa iskali; slednjič jo najdejo skrito za neko posteljo, tako vto-

pljeno v molitev, da ni ne slišala, ne videla in se ne ganila — bila je kakor zamaknjena.

Že v tej dobi si je pridobila višo stopinjo pobožne molitve: znala je že premišljevati. Ko so jo pozneje vprašali, kdo jo je bil k temu nagnil in kdo jo je naučil, je odgovorila, da je sama v sercu čutila nagnenje do notranje molitve in ker ni vedela, kako bi jo opravila, je kar pokleknila s tem namenom, da bi Boga iskala edino zato, da bi njegovo sveto voljo spolnovala. In pravo je zadela. Če katerikrat ni mogla svojih misli zbrati in se ji ni pospeševalo tako, kakor bi si bila želela, se je ponižala in jokaje potožila, da je nevredna pričujočnosti Božje. Tako ponižnost in skesanost jo je umirila in potolažila; in če tudi je bila katerikrat pri taki molitvi mlačna in merzla, je vendar ni opustila, temuč se je popolnem vdala v voljo Božjo in je bila slednjič potolažena in vsa zadovoljna.

Ko je bila od svojega dušnega vodnika še podučena, kako naj bolj praviloma premišljuje, je imela toliko veselja za znotranjo molitev, zlasti za premišljevanje britkega terpljenja, da je zjutraj zgodaj vstajala in se ji je cela ura še prekratka zdela za to pobožnost, ki jo je opravljala z nepopisljivo lahkoto in zbranostjo. Tudi zunaj na prostem se je gostokrat tako zamislila, da ni čutila ne dežja ne solčne vročine. S tem pa še ni bila zadovoljna, da je sama tako rada molila, tudi posle je k temu prigovarjala, pomagala jim je pometati postiljati i. dr. da so potlej utegnili z njo moliti.

Njena gorečnost za čast Božjo je bila čudovita za tako zgodnja leta. Če je slišala koga zakleti ali grešno besedo spregovoriti, jo je to tako zelo bolelo, da se ni mogla solz zderžati. Tako je posebno enkrat slišala besede, ki so bile razžaljive za Boga in bližnjega; to jo je tako zelo vžalilo, da ni mogla očesa zatisniti in je vso noč prejokala. — To se pravi v strahu božjem živeti in Boga ljubiti!

c) *Ostro zatajevanje.*

Pri vsakem važnem opravilu je treba posebne spretnosti in pripravnih pripomočkov, da se hvalno doverši. Mnogi imajo pa še posebne prihitljeje, da svoj

namen hitrejšje in gotovše dosežejo. Takih „prihitljejev“ so nam tudi sveti učeniki več razložili, da bi si hitrejšje in večo krono v nebesih prislužiti.

V prvo versto mi je v tem obziru prištevati premagovanje in zatajevanje samega sebe. Kdor tega pripomočka ne razume in ne mara, ne bo nikoli velik svetnik. Pri vsih bogoljubnih otrocih ste to lahko zapazili; v posebno veliki meri pa je bilo pri svetnici, ktera je zdaj na versti.

Pred vsem si je prizadevala za pravo zmernost v jedi in pijači; sladkosnednosti, kateri so otroci sploh zelo vdani, ni poznala in sicer si je pri vsaki priliki pritergovala. Pri mizi si je jemala komaj le naj potrebnije hrane; naj boljših jedil, ki so ji naj bolj dišala, se ni dotaknila, od družih pa je tako malo zavživala, da so mati rekli, da pač ne vedó, kako se hčerka pri življenji ohrani. Sadja, ki ga imajo otroci tem rajše čem več pa večkrat ga dobijo, ni nobenkrat jedla, ne pri kosilu, ne med dnevom.

Taka pokorila pa si je nakladala sveta deklica zlasti zato, da bi bila bolj podobna Jezusu Kristusu, ki je toliko preterpel za nas. Iz ljubezni do terpečega Jezusa je močno hrepenela kaj terpeti. Zato je prosila deklo, naj ji v zimskem mrazu nikar ne pogreva postelje, pa naj materi o tem ničesar ne pravi. Nekega dne si je iz ternovih vej naredila kronico in si jo je zvečer, predno je šla spat, tesno privezala okrog glave. Ternje jo je tako zbadalo, da ni mogla spati; pa iz ljubezni do Jezusa je z veseljem terpela hude bolečine, da bi bila le njemu bolj podobna. Še hujša pokorila si je nakladala, ter je posnemala Jezusa tudi v tem, ko je bil na Pilatovem dvorišču neusmiljeno bičan in pretepan. Pozneje je tudi mehko žimnico iz postelje odpravila in počivala na sami slamnici; včasih je pa še kar pred posteljo pokleknila in glavo na posteljo naslonila ter celo noč tako prebila. Le materna prepoved ji je mogla take ostrosti nekoliko olajšati.

Vem, da je treba za taka velika pokorila posebnega poklica in posebne milosti od zgoraj; zato vas k taki junaški spokornosti ne priganjam. Toliko bolj resno pa vas opominjam, da se tem pridniše in pogost-

niše premagujte v manjših rečéh, da bo število neko-liko nadomestovalo to, česar velikost ne doseže in ne zmore. Poterpite, če vam je kdaj kaj prevroče ali premraz, če vam hrana ali obleka ni po želji, če slišite kako žalivno besedo, če morate dolgo čakati tega, kar bi radi hitro imeli, če vas delo teži itd. Prav gotovo se zmiraj premagujte v tacih rečéh, ktere so grešne ali pa v greh napeljujejo; zatajajte se pa tudi radi in veliko v dovoljenih rečéh, da si s tem zgodaj uterdite voljo, da boste tudi v težavniših rečéh hudo premagali, kadar bo treba; saj se morajo tudi vojščaki dolgo pripravljati in vaditi, če hočejo v vojski zmagati. Nebeško kraljestvo silo terpi, tega svetniki niso nikoli pozabili; tudi vi ne pozabite.

d) Pervo sveto obhajilo.

Najlepša izmed vseh pobožnost je pobožnost do presv. Rešnjega Telesa, in naj lepši dan v mladostnem življenji je dan pervega sv. obhajila. Tudi v tej obojni zadevi je bila Katinka vse hvale vredna.

Že prav zgodaj je hrepenela po sv. obhajilu, in čas, v katerem je morala čakati, zdel se ji je kakor tisoč let. Bog ji je že takrat dal spoznati, kako veličastno opravilo je sv. obhajilo. Kadar so bili mati pri sv. obhajilu, in to se je mnogokrat zgodilo, je hotela mala deklica vedno pri njih biti, vsedala se je blizo njih in ves dan se ni mogla ločiti od njih. Če so jo mati čudeč se vprašali, zakaj to dela, je odgovorila: „Po Jezusu imate duh!“ Čutila je prijetno vonjavo presv. Zakramenta, ki so ga mati zjutraj prejeli.

Dalje se je njena nenavadna ljubezen do presv. Rešnjega Telesa v tem posebno pokazala, da, ker ga že sama ni smela sprejeti, kakor si je želela, je vsaj hotela videti, kako so ga drugi sprejemali. Prosila je toraj mater, naj jo vzemejo o praznikih saboj v jezuitovsko cerkev sv. Janeza, kjer je šla vsa družina k spovedi in k sv. obhajilu. Tam je ostala tri do štiri ure zapored, ker je čakala obhajancev ter ž njimi vsa utolažena šla domú.

Slednjič je prišel tako težko pričakovani, tako silno zaželjeni čas. Katinka je bila stara deset let.

V tem letu so ji njen spovednik P. Andrej Rosi že dovolili iti k sv. obhajilu; čeravno se takrat sploh ni dovoljevalo otrokom v tej dobi prvo sv. obhajilo, njej se zaradi tolike svetosti, tolike razumnosti in tolikega hrepenenja ni moglo odreči in dalje odlašati. Veselje tega presrečnega otroka je bilo ravno tako nepopisljivo, kakor je bila nedopovedljivo velika njena hvaležnost do Boga za toliko dobroto. Mislila si je, da je ni zdaj srečniše stvari na svetu, in tisti dan, ko se je pripravljala za sv. obhajilo, ni ne mislila ne govorila o drugem, kakor o najsv. zakramentu. Pa ne le zadnji dan, ampak dolgo časa, takorekoč vse svoje življenje, odkar se je zavedala, se je pripravljala za to najsvetejše opravilo. Tako skerbno pripravljena je v praznik Marijinega oznanjenja 25. marca l. 1576 preblaga deklica — angelj v človeški podobi! — pervikrat pristopila k mizi Gospodovi. Koliko srečo je takrat uživalo njeno bogoljubno serce, to le ona vé in Bog. Še pozneje je pravila, da še nikoli ni občutila tolikega veselja in tolike tolažbe, kakor tisti presrečni trenutek, ko je Jezus Kristus pervikrat prišel v njeno serce. In od tedaj je neizrečeno hrepenela gostokrat sprejemati ta nebeški kruh. Ker so njen spovednik poznali njeno biserno čistost in angeljsko pobožnost, so ustregli njeni koperneči želji, ter dovolili, da smé vsaki teden iti k sv. obhajilu. Ves teden je štela dneve in ure, tako težko je pričakovala blaženega trenutka sv. obhajila. In ko je slednjič prišel, jokala se je veselja.

Kmali potlej, ko je ravno nastopila enajsto leto in je v cerkvi sv. Janeza, kjer je bila prejela prvo sv. obhajilo, véliki čertek premišljevala veliko ljubezen, ki nam jo je Jezus v tem skazal, da je postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa; kar nagloma začuti v sercu goreče želje, da bi mu v zahvalo za preveliko ljubezen kaj posebnega darovala. Ker pa ni imela ničesar, kar bi bilo moglo biti Bogu bolj prijetno, kakor njena angeljska čistost in nedolžnost; zato je, razsvitljena od zgoraj, obljubila, da jo bo brezmadežno ohranila vse dni svojega življenja. — To je bilo Jezusu všeč, in pozneje ji je v zamaknjenji razodel, da

ji je bil tisti dan ko je storila obljubo vednega devišta, dal perstan na roko ter si jo izvolil za svojo nevesto.

e) Napredovanje v dobrem.

Pervo sv. obhajilo je nekakšen mejnik v dušnem življenju. Ravno taki nikoli ne ostanejo otroci, kakoršni so bili na dan prvega sv. obhajila: ako si to nebeško milost v prid obračajo, postajajo od dne do dne boljši in popolnši; ako pa ne, se pogrezujejo v čedalje večje hudobije in pregrehe.

Seveda je prištevati blagočutna Katinka med one srečne, ki si milost prvega sv. obhajila, kolikor je le mogoče, v prid obračajo. Zato je tudi tako čudovito hitro v dobrem napredovala, čeravno je bila že takrat tako pridna in dobra, da bi človek skoraj mislil, da ne more biti boljša in pridniša. Ali preblaga deklica je dobro vedela, da tukaj na zemlji ne more nihče reči, da je že dovolj svet, ampak vsakdo se mora ravnati po besedah sv. pisma, ki pravi: „Kdor je svet, naj bo še svetejši, kdor je pravičen, bodi še pravičnši!“ In z vso močjo svoje mlade duše si je prizadevala za še večjo popolnost, da bi bila čedalje bolj podobna Jezusu, nebeškemu Ženinu.

Vsaka stvar Božja, nebo, zemlja, polje, vse jo je spominjalo na Boga, vse ji je glasno oznanovalo njegovo neskončno dobroto. Tolika ljubezen in tolika hvaležnost do predobrotljivega Boga se je v nemala v njenem sercu, da je tudi na zunanje ni mogla prikrihati, ampak se je tudi razodevala v očéh, v besedah in v vsem vedenju.

Tako n. pr. se je nekega dne v svojem trinajstem letu z materjo sprehajala po lepem travniku. Po lepoti solčnega dne, po krasoti jasnega neba, po širnem razgledu zelenih travnikov in logov so bile naenkrat njene mladostne misli povzdignjene do tako vzvišenih nebeških želj in čutil, da ni mogla svoje preobilne ljubezni in hvaležnosti do Boga nič več prikrihati, — sapa in glas ji zastane! Mati menijo, da je omedlela, in jo hitro domú odvedejo; toda kmali spoznajo, da to ni bila telesna bolehnost ali slabost,

ampak le njeno dušno življenje je tako vsplamtelo, da je za nekaj časa prejenjala telesna moč.

Zares, prav velik zaklad dobrih dél in obilnega zasluženja za nebesa si je nabrala v malo letih ta izvoljena deklica s svojo plamtečo gorečnostjo hrepeneč po pravi svetosti in popolnosti. V nekem zamaknjenji ji je Jezus novega leta dan 1590 pokazal, kako zelo všeč so mu bile njene mladostne molitve in bogoljubna opravila njenih otročjih lét; in spoznati ji je dal, da je vse zanj v nebesih shranjeno. Mnogo tacega je sama razodela, n. pr.: za plačilo njene gorečnosti, s katero je, kakor je bilo že povedano, celo noč objokovala neko razžaljenje Boga in bližnjega, ji je bilo v nebesih shranjeno dragoceno živo rudeče oblačilo. V plačilo za pritergovanje in zatajevanje, ker ni hotela jesti sadja in sladkarij, videla je sreberno mizo, pokrito z najbolj izbranimi in najboljšimi jedili. V plačilo za skerbno ohranitev deviške čistosti, ki jo je bila Bogu obljubila, ji je Jezus pokazal dve sreberni zapestnici z dražimi kameni krasno olepšani, ktere bo v nebesih prejela. In tako je videla še brez števila drugih plačil, ki so bila odločena za razna dobra dela.

Pri tem zamaknjenji se je silno čudila, da tako obilno Bog poplačuje dela, ktera so se ji tako majhna in neznatna zdela. Iz tega se lahko učite, kako bogato Bog poplačuje vsako, tudi najmanjše delo, ki ga iz ljubezni do njega opravite. Sto in stokrat na dan vam je prilika kaj dobrega storiti, z dobrim namenom pa se tudi vsa navadna opravila, razun grešnih, v zaslužna dela spremenijo; kolik zaklad si lahko v nebesih pridobite, ako le hočete. Tega vam sicer ne morem obljubiti, da bi ga vam Jezus že v tem življenji pokazal, kakor svoji ljubljenci Katarinici; ali zagledali ga boste ob zadnji uri, in v neizmernem veselji se boste začudili, kdaj se je moglo toliko nabrati! Toraj le odlašati ne; za vsak trenutek bi bilo škoda!

f) Na razpotji.

Ali veste, kaj je v kerščanskem življenji najpotrebnije in najvažnije v zagotovljenje večnega zveličanja? — Ker bi se morebiti mladih bralcev kateri ne

mogel dovelj hitro spomniti, bom kar sam berž povedal, kaj: stanovitnost v dobrem! Kerščanska stanovitnost je najpotrebniša čednost in izmed vseh milosti Božjih je največa in najpotrebniša ona milost, s katero moremo do konca stanovitni ostati. Za to milost je treba največkrat in najbolj goreče moliti, za to čednost si je treba največ prizadevati:

To je dobro spoznala tudi plemenita deklica, kateri sem vam že toliko lepega povedal. Skerbelo jo je, kako bi to dušno lepoto, ki si jo je pridobila v otročjih letih, najlože ohranila in še spopolnila. Dobro je vedela, da bo ta važna naloga najbolj zastavljena na to, kakšen stan si bo izvolila. Bližala se je namreč, že tistemu osodepolnemu trenutju, ko se ob koncu otročjih lét mlademu človeku odpira več potov, ponuja več stanov, — ko pride „na razpotje.“

Pri izbiranju stanú je modra Katinka le na to gledala, kako bi mogla na podlagi dosedanjih pridobitev še krasniše poslopje bogoljubnosti doveršiti, — kako bi mogla odločni čas zemeljskega potovanja najbolje obrniti. Hitro je prišla do prepričanja, da v samostanu bo naj bolje zavarovan biser njene deviške nedolžnosti in da pripomočki rednega samostanskega življenja ji bodo najbolj zagotovili stanovitnost v dobrem.

Toda pri volitvi stanú je treba gledati na notranje nagnjenje — na poklic. In ravno to je bila pri nji najložja reč, kajti že od perve mladosti je želela postati nuna. Prav ginljivo je brati v popisu njenih otročjih lét, kako sama zagotavlja, da je pri molitvi in premišljevanji ni nobena reč motila; le ta misel jo je nadlegovala, da bi rada v kak red stopila. Preden je začela moliti, se je rada (že pred desetim letom) napravila „za nuno,“ in le veselje nad to obleko, pravi, jo je včasih motilo v molitvah, družega nič ne. Vendar tako hitro se ji ta serčna želja še ni imela spolniti.

Ko je bila 14 let stara, so se starši zaradi očetove službe preselili v Kortono, Katinko pa so oddali v nekem samostanu v daljno odgojo.

Zelo so bile nune vesele take gojenke in pač so si želele, da bi bilo več tacih. Vsim tovaršicam je

bila v zgled in spodbudo. Molitev in premišljevanje je bilo njeno največe veselje; po več ur je nerazmišljeno molila, in čem bolj so se razvijale njene dušne moči, tem popolniše je bilo to njeno sveto opravilo. Neizrečeno goreča je bila njena pobožnost in ljubezen do presv. Rešnjega Telesa; od pogostega obhajila bi je ne bila mogla nobena reč odverniti, še drugim je prigovarjala, naj se vendar pogosto vdeležé te nebeške sreče. Sicer pa je bila ponižnost in pohlevnost sama; nosila se je prav priprosto, čeravno je bila iz imenitne hiše, vsaka nečimernost ji je bila zoperna. Tudi v krotkosti je Jezusa posnemala; nobenkrat ni bila jezna ali nevoljna, ali čmerna, marveč vedno jasnega in vselega obraza. Posebno je pa še zastran tega pohvaljena, da o svojem bližnjem ni hotela slabo govoriti, marveč je one osebe, o katerih se je slabo govorilo, izgovarjala in se za njih dobro ime potegovala, kolikor je le mogla. In še to moram opomniti, da se je že zdaj kazalo pri nji tisto junaško zatajevanje in premagovanje, ki ji je pozneje dajalo moč in tolažbo v najhujših bolečinah, da si je še terpljenja želela ter veselo klicala: „O Bog, ne daj mi umreti, ampak terpeti!“

Sploh je v vseh zadevah kazala toliko popolnost, da so si nune zelo želele, naj bi vedno pri njih ostala. Ali njeno junaško serce si je želelo ostrejšega samostana in treba je bilo še privoljenja dobiti pri starših, kar ni bilo tako lahko.

Čez petnajst mescev so prišli namreč starši spet v Florenco in Katinka se je morala posloviti v samostanu in doma ostati.

Dolgo si ni upala staršem razodeti, kar je že od prve mladosti želela, na kar je noč in dan mislila: namreč, da se je odločila za samostansko življenje. Slednjič se oserči in najpred očetu razodene svojo nameru ter konča svojo prošnjo s temi odločnimi besedami: „Oče! rajše bi umerla, kakor pa odstopila od obljube, ki sem jo Jezusu storila in od sklepa, s katerim sem se odločila za samostansko življenje!“ Očeta je že pervikrat pridobila, a težje je bilo pri materi. Materi kar ni bilo mogoče misliti, da bi se kdaj mogli

ločiti od predobre hčerke, ktera jih še nikdar ni razžalila, marveč jim ves čas toliko veselje delala s svojim ljubeznjivim vedenjem. Mislili so ji med svetom kaj imenitnega preskerbeti. V ta namen so jo silili, naj se lepše oblači in lišpa, kakor moda zahteva; pa jokala se je, če je morala kaj lepšega in očitnega obleči. Sploh se ji je nečimerna posvetnost zoperna zdela in ker ni mogla privoljenja izprositi za stan, ki si ga je bila po božjem navdihnjenji in po lastnem nagnjenji izvolila, je njena žalost bila tako velika, da je začela vidno hirati in se je bilo bati za njeno zdravje. To je slednjič mater nagnilo, da dovolijo. Pervo je bilo, da je Katinka pokleknila in se Bogu v solzah veselja priserčno zahvalila za dobljeno „zmago“.

Izvolila si je ostri karmeličanski red, ter je v sedemnajstem letu stopila vanj in v osemnajstem bila že preoblečena 30. jan. l. 1583 in dobila novo ime Marija Magdalena, s katerim je sklenjena tolika svetost. A njeno samostansko popolnost popisovati, mi tukaj ni namen. Bodi dovolj, da sem vam pokazal prelepo pot njene angelske nedolžnosti do „razpotja“. Oglejmo si še spominek, ki ste ji ga tu postavili dve prav pobožni gospe, ki ste jo bili v samostan sprejeli. Ko ste namreč sami s prednico, ji rečete te le tehtne besede: naj dobro pazijo na to deklico, kajti zdi se jima, da še ni nikoli nobenega greha storila!

O da bi se mogel tudi vam takrat, ko se boste poslovljali od otročjih lét — „na razpotji“ — postaviti tak spominek z enakim napisom!

KAZALO.

	Stran
Sv. Marije Magalene Paciške	1
a) Telesno in dušno usmiljenje	4
b) Vneta gorečnost za čast Božjo	6
c) Ostro zatajevanje	8
d) Pervo sv. obhajilo	10
e) Napredovanje v dobrem	12
f) Na razpotji	13

000100 3002500

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000438815

